19/02/2024

Ύδρας Εφραίμ: Η Χαναναία είναι για όλους μας υπόδειγμα πίστεως και προσευχής

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Ύδρας, Σπετσών και Αιγίνης

Στον Ιερό Ναό Ευαγγελιστρίας Πειραιώς, ιερούργησε στην Α' θεία Λειτουργία και κήρυξε τον θείο λόγο, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ύδρας κ. Εφραίμ, την Κυριακή 18 Φεβρουαρίου.

Στο κήρυγμά του **ο Σεβασμιώτατος,** αναφέρθηκε στην ευαγγελική περικοπή της ημέρας, όπου μια μάνα βασανισμένη και βαθιά τυραννισμένη, ζητάει βοήθεια από τον Χριστό για την κόρη της που υπέφερε από δαιμόνιο. Και βλέπουμε τον Χριστό να μένει αδιάφορος στην πονεμένη αυτή φωνή, να μην δίνει σημασία και να την προσπερνάει.

Οι μαθητές Του, ζητούν να την διώξει γιατί έχει γίνει πολύ ενοχλητική και η απάντηση Του, είναι πιο πικρή και από το προσπέρασμα που έκανε προηγουμένως, λέγοντας ότι δεν θέλει να πάρει το ψωμί από τα παιδιά και να το πετάξει στα σκυλιά.

Και τότε, όπως παρατήρησε ο Σεβασμιώτατος, έρχεται η συγκλονιστική στιγμή που η γυναίκα επιμένει γιατί πονάει και βρίσκεται σε αδιέξοδο και Του απαντάει ότι δεν θέλει να πάρει το ψωμί των παιδιών, αλλά μερικά ψίχουλα που πέφτουν από το τραπέζι και τρώνε και τα σκυλιά.

«Οι υμνογράφοι συμβολίζουν την δαιμονισμένη κόρη με την δαιμονισμένη ψυχή μας. Και σε χρόνους δίσεκτους και σε μήνες οργισμένους, βλέπουμε πολλούς δαιμονισμένους γύρω μας οι οποίοι δεν μπορούν να καταλάβουν ότι δεν οδηγούνται από τον Θεό.

Και έρχεται ο Χριστός να μας διδάξει ποια είναι η προσευχή και η πίστη. Η θλίψη, ο ψυχικός πόνος, είναι καταλυτικός, σπάζει προσωπεία, συντρίβει τα είδωλα, ελευθερώνει την εικόνα του Θεού που έχουμε μέσα μας. Και οι άγιοι, μας έμαθαν να προσευχοποιούμε το κάθε πρόβλημα μας, την κάθε στενοχώρια μας να την κάνουμε προσευχή και επικοινωνία με τον Θεό.»

Όμως εδώ, συνέχισε ο Σεβασμιώτατος, ο πανάγαθος και φιλεύσπλαχνος Κύριος, που είναι γεμάτος στοργή και μας φροντίζει όλους, έδειξε φαινομενικά μια σκληρή συμπεριφορά. Και εξηγώντας τόνισε ότι κατά πρώτον η πίστη πρέπει να περάσει μέσα από την ταπείνωση και πίστη έχει ο άνθρωπος όταν αδειάσει από το εγώ του, την αυτοπεποίθηση του.

Ο Χριστός ζητάει από την γυναίκα να φανερωθεί η ταπείνωση της και να κλονίσει την δική μας εμπιστοσύνη σε εμάς και τον κόσμο που ζούμε. Και δεν θα μπορέσουμε να φτάσουμε στην πίστη αν δεν έχουμε αυτήν την ταπείνωση και την εμπιστοσύνη στον Θεό και όχι σε εμάς και τους ανθρώπους.

Ένας άλλος λόγος που επέτρεψε ο Χριστός αυτήν την δοκιμασία, είναι γιατί η πίστη χρειάζεται υπομονή και να περάσει μέσα από το καμίνι της. Και το σπουδαιότερο είναι να νιώσουμε ότι ένιωσε ο Κύριος στη Γεθσημανή και πάνω

στον Τίμιο Σταυρό όπου ως άνθρωπος ένιωθε ότι τον εγκατέλειψε ο Θεός.

«Αλλά όταν εξακολουθείς να πιστεύεις παρότι δεν βλέπεις κανένα δείγμα της παρουσίας του Θεού, τότε πραγματικά πιστεύεις ελεύθερα. Ο Θεός θέλει από εμάς την ελεύθερη πίστη, χωρίς εκβιασμούς και καταναγκασμούς και αυτή η φαινομενική εγκατάλειψη είναι σωτήρια γιατί έτσι μπορούμε να βρούμε την ελεύθερη πίστη.

Ο Θεός είναι μόνο αγάπη και θέλει από εμάς την σωτηρία μας. Ήρθε όχι για να μας δικάσει, αλλά να σώσει. Από αγάπη ήρθε και μας αγαπάει και αν το νιώσουμε αυτό, θα τρελαθούμε. Γιατί ενώ είμαστε αμαρτωλοί, θυσιάστηκε ο Σωτήρας Χριστός.»

Η πίστη της Χαναναίας γυναίκας πέρασε μέσα από αυτό το καμίνι, της ταπεινώσεως, της υπομονής, της εγκαταλείψεως από τον Θεό. Δεν παραιτείται από το αίτημα, αλλά ούτε απαιτεί σαν να είναι υποχρεωμένος ο Θεός να της δώσει

κάτι. Το ζητεί ως χάρη, γιατί μόνο χαρίσματα δίνει ο Θεός.

Κι εμείς θα πρέπει να σκεφτόμαστε, συνέχισε ολοκληρώνοντας το κήρυγμα του ο Σεβασμιώτατος, και να μην καταδικάζουμε άλλους και τον Θεό, αλλά να έχουμε τέτοια πίστη όπως της Χαναναίας, που ακόμα και ο Χριστός την θαύμασε.

Από αυτόν τον δρόμο πέρασαν όλοι οι άγιοι, μέσα από το καμίνι της εμπειρίας της εγκαταλείψεως του Θεού αγίασαν και αξιώθηκαν να δουν τον ίδιο τον Χριστό, όπως βλέπουμε καθημερινά στα συναξάρια.

«Έτσι και η Χαναναία είναι για όλους μας υπόδειγμα πίστεως και προσευχής και αυτό το υπόδειγμα ας το κρατήσουμε στις καρδιές μας. Να είμαστε απολύτως βέβαιοι ότι ο Θεός πάντοτε μας ακούει, πάντα μας αγαπά, περιμένει όμως την ελεύθερη πίστη μας και να Τον αγαπάμε ελεύθερα.

Όχι γιατί μας δίνει αυτά που ζητάμε, αλλά γιατί πραγματικά Τον αγαπάμε και Τον πιστεύουμε και μόνο γι’ αυτό. Και να μην γίνει το δικό μας θέλημα δικαίωμα, όχι δικαιωματισμός, αλλά ότι θέλει ο Θεός.»